

De Apocalyps kwam later



Cazimir Maximillian

**De Apocalyps kwam later**

BRAVE NEW BOOKS

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond  
Volgend jaar wordt alles beter  
Normaal  
Vega Parallel  
Een giraffe in Praag  
Ik niet hoor!  
Sugar and Spice  
Reptielen  
Sentimentele blues  
Arthouse  
To Boddah  
De Apocalyps kwam later

In voorbereiding:

Melodie in sigarettenrook  
Zomertoer

Eerste druk: januari 2020

Copyright © 2020 Cazimir Maximillian  
Brave New Books.nl  
Omslag © Cazimir Maximillian  
Auteursfoto © Niels Thieleman  
ISBN: 9789402136760

*Waar was jij op 11 september?*

X

*Voor mijn broertje*

## **Inhoud**

De zaak Spot & andere zaken 9

Ouderdomskwaaltjes 165

Nieuws uit Hier 263

Ontbrekende puzzelstukken 429

Fucked! 481



## **De zaak Spot & andere zaken**



## 1.

De eerste dag van 2001 was voor Isaak een rare dag. Ineens moest alles na 365 of 366 dagen wéér opnieuw beginnen.

Bovendien was Isaak loom van het feit dat hij op oudejaarsnacht langer opbleef dan hij gewend was.

Die dag deden hij en zijn ouders vrijwel weinig tot niks. De overgebleven olieballen en andere hapjes probeerden ze op te maken. Een ritje maken met de auto, om vervolgens op de dijk van Den Helder uit te waaien, terwijl er een loodgrijze lucht boven de golvende Waddenzee hing.... en bedenken hoe het jaar er dit keer uit zou gaan zien. Hij keek naar zijn moeder, haar bruine haren wapperden in de wind... en vervolgens naar haar enorm dikke buik. Een ding was zeker; dit zouden de laatste weken zijn dat hij enig kind was.

'Hij hoort nu vast wel het ruisen van de zee.' zei Isaak.

Zijn moeder lachte en wreef over haar bolle buik.

'Ja, is dat zo?' sprak zijn vader naar haar buik. 'Hoor je de zee, Wolfgang?'

Zijn vader hurkte en legde zijn oor op moeders buik.

'Ja hoor...' lachte hij. 'Hij schopte. Hij hoort dus wel degelijk alles.'

Eenmaal thuis konden ze nog steeds niks bedenken voor het avondeten en maakten ze maar de resten van de vorige avond op. Vervolgens keken ze naar een programma waarin Wim T. Schippers samen met de Sesamstraatkarikaturen in een theater optraden. Zijn katertje Spot lag op zijn schoot. Isaak was blij wanneer het bedtijd was en dat hij weer verder het jaar in kon gaan. Al zou het pas tot maart duren om aan het nieuwe jaar te wennen, vond hij. Nadat hij zichzelf had omgekleed, keek hij uit het raam boven zijn bed. Tegenover zijn huis bevond zich

Nubo; een motorzaak. Deze lag er stil, donker en verlaten bij. De volgende dag zouden de medewerkers toch echt weer moeten beginnen; of ze nou aan de nieuwe start gewend waren geraakt of niet. De touwen van de vlaggenmasten van de zaak klapperden door de wind. Aan de linkerkant, bevond zich het parkeerterrein van Nubo en het Kartcentrum. Al kon Isaak het Kartcentrum niet vanuit zijn bed zien. Het Mercedes Sprinter bestelbusje van de motorzaak stond daar als enige voertuig op de verlaten betonplaten. De lantaarnpalen aan de zijde vormden een horizon die Isaak als ideaal filmdecor zou omschrijven. Hij geeuwde. Hij voelde nog steeds dat hij de vorige nacht te laat naar bed was gegaan. Het was tijd om weg te zakken en werelden te creëren... voordat de slaap hem zou vatten.

Hoe meer dagen eraan kwamen, hoe meer Isaak toch nog aan het nieuwe jaar begon te wennen. Hij vermaakte zich voornamelijk thuis, tekende strips, bezocht niet vaak een schoolvriend of vriendin, bracht hij een zonnige winterse zaterdag alleen door met zijn vader. Zijn moeder was een dagje met haar oude studiegenoten weg... Met zijn vader reed hij een rondje over Wieringen, dronken ze koffie bij zijn opa en oma, bakten ze die avond hamburgers, keken ze samen een film en vervolgens ging Isaak naar bed. Echter moest zijn vader nog even naar boven komen omdat Isaak verdrietig was. Hij miste, naar zijn zeggen, het jaar 2000... net zoals hij het jaar hiervoor moeite had om afscheid te moeten nemen van het jaar 1999. Het ging allemaal zo snel.

Maar voornamelijk hield hij zich bezig met Spot, zijn jonge grijze katertje. Hij zette vrijwel altijd een piepstem op als het beestje in zijn buurt was en hij associeerde hem met vele figuren; het biggetje Babe, Ratticus uit Flying Rhino Junior

High, de zingende muizen uit Babe, dat grijze muisje uit Tom & Jerry en zelfs Pikachu... Ook al had hij helemaal niks met Pokemon. Daarnaast hadden ze nog twee andere katten; een kater en een poes, maar daar richtte hij, sinds dat hij Spot had, minder aandacht aan. De kater heette Dahmer en de poes heette Creepy. Isaak wist nog altijd niet wat die namen betekenden. Zijn ouders ergerden zich dood aan zijn omgang met Spot. Zeker vanwege de piepstemmetjes die hij opzette en het gefrunnik aan het beestje. Isaak vond het allemaal maar raar. Al die mensen die altijd overal zo moeilijk over deden.

## 2.

De laatste dagen van de kerstvakantie verliepen prima; zolang hij maar niet naar school hoefde. School was tijdverspilling en bracht alleen maar negativiteit en slechte energie in hem los. Het zorgde ervoor dat er door de jaren heen zaadjes bij hem ontkiemden die Isaak narcistisch, onhandelbaar en afstandelijk maakten. Geheel ter zelfbescherming.

Isaak zat op de Vredige Benedictus in Hippolytushoef. Waar er in de jaren 30 nog lijfstraffen werden uitgevoerd, er nog een gedoogbeleid bestond om buitenbeentjes op een schoolplein openlijk te vernederen, in elkaar te slaan, bespugen en met modder of feces bekogelen, of er in de naam van God en Jezus Christus werd gesproken van schandalen en dat het zeker zal zijn dat je na je dood in de hel zou belanden; was het in 2001 allemaal wat subtieler en onderhuidser geworden. Het was maar dat de regels door de decennia heen wat aangescherpt waren, anders had Isaak een heel groot probleem.

Isaak wist niet altijd wie zijn vrienden of vijanden waren, maar zijn zitplaats in de klas, afgeschermd achter twee prikbordzuilen, was een volle bevestiging dat hij wel degelijk anders was. Dat zou hem naar zeggen van het schoolbestuur, beschermen tegen eventuele pestkoppen of dingen die hij verkeerd kan opvatten bij de normale leerlingen.

Die ochtend, nadat directeur Visser de schoolbel liet klepelen, moest iedereen via de achterdeur het schoolgebouw in lopen. In de klas kwamen ze al snel te weten wat er aan de hand was. 'Ze hebben het slot geblokkeerd met vuurwerk.'

'Het slot geblokkeerd met vuurwerk?' zei Isaak met stemverheffing.

Juf Lieke negeerde de roering in de klas. Iedereen reageerde alsof er zojuist op de school geschoten werd. Zoiets gebeurde

vaker als alle dertig leerlingen samen waren.

En daar kwam meester van Oerle binnen gelopen. Een man van tegen de zestig, tondeuse, ingevallen gezicht, bril...

'Jongens.... Allemaal even jullie aandacht.' zei hij.

Het gaf Isaak een uitnodiging om zijn kop vanachter de prikzuil vandaan te steken. Meester van Oerle keek besmuikt in het rond terwijl er iets tussen zijn tanden knarste. Iedereen wist wel wat dat was: een hoestsnoepje.

Het was muisstil in de klas, op het geknars na. Al kauwend bleef meester van Oerle, nog altijd met het besmukte glimlachje op zijn gezicht de een na andere leerling aankijken. Hij slikte door.

'Zo, voordat ik dit ernstige onderzoek wil doen, wil ik dat we eerst even gaan bidden.'

Nou, in de naam van de vader... de zoon...

Toen ze uitgebeden waren, haalde meester van Oerle weer een nieuw snoepje uit de wikkel en stak die in zijn mond.

'Jongens en meisjes... Is er hier toevallig een grapjurk geweest die de deur naar dit lokaal heeft gesaboteerd?'

Het gekakel in de klas barstte los. Natuurlijk zei iedereen nee, of iets wat erop mocht lijken.

Isaak was inmiddels in zijn droom gekropen. Een droom dat nou net niet uitkwam; dat diezelfde "grapjurk" nou niet gewoon alle sloten kon saboteren; en dat hij nu weer lekker fijn naar huis kon gaan. Naar Spot, naar zijn tekenwerk...

En toen was het weer stil in de klas... op het geknars van het gekauw op het snoepje na.

Zoals Isaak kon verwachten, draaide Meester van Oerle zijn hoofd naar hem toe. Met zijn sardonische lach; bewegend door het gekauw op het snoepje, keek hij Isaak aan.

Isaak wachtte geduldig op een dialoog.

Nadat Meester van Oerle de boel had doorgeslikt...

'En jij... Isaak...'

Alle blikken richtten zich op het hoofd van Isaak.

'Nee meester...'

'Echt niet?'

'Nee, echt niet...'

Terwijl Meester van Oerle hem met zijn sardonische lach bleef aankijken, liep hij het lokaal uit.

Juf Lieke kreeg weer voorrang.

'Nou... jongens en meisjes... Hoe was jullie vakantie?'

Ook over de klasgenoten valt wat over te vertellen. Je had personen als Jordy in de klas. Jordy was af en toe een vriend, maar in de pauze was het weer zo ver.

'Isaak, wil je even komen.' riep hij.

Wanneer Isaak naar hem toe liep hief Jordy zijn klomp op.

Daaronder zat een stuk kauwgom geplakt. Isaak wist wat hem te doen stond; zonder in discussie te gaan trok hij het stukje kauwgom eraf. Je had Frank; iemand die Isaak als zondebok beschouwde. Isaak kon slechts de herinneringen vasthouden dat Frank gemeen tegen hem was... en daar moest altijd hij voor gestraft worden. Zoals je gewoonlijk op school moest blijven bloeden. Ook had je Pascal. 'Vrienden voor eeuwig en altijd.' was zijn motto zo nu en dan, als het om Isaak ging.

Maar, Isaak wist dat Pascal zich niet verweerde, dus als Isaak het nodig vond gebruikte hij geweld naar hem. Meestal om illusies, waarin Pascal hem ook maar een klein beetje gekrenkt zou hebben. Verder had je Ron, iemand die bekend stond om zijn lompe humor en tekeningen die vaak bestonden uit mannen met lange piemels die hun middelvingers opstaken.

Mark, Laurant... en nog een paar. De meisjes vonden Isaak vroeger allemaal interessant, maar Isaak heeft zich in groep vijf daar flink tegen verzet. Na het meidenpakkertje; en het feit dat

het haast een taboe leek als je als jongen met een meisje gezien werd. Isaak deed er alles aan om net zo sterk en normaal als de rest van de stoere jongens te zijn. Een van de meiden zat wel in zijn kennissenkring vast geworteld. Ze heette Marie-Jet. Lang blond haar, sproetjes bij haar neus, lang, niet op haar mondje gevallen. Maar voor Isaak was het een gewone vriendin. Sinds de kleuterklas raakten zijn moeder en haar moeder aan de praat en sindsdien zijn ze zo als kennissen bij elkaar gekomen. Een gemiddelde (school)week zag er als volgt uit: Maandag was een hele nieuwe begin van de week; waarin Isaak zich weer gereed moest maken voor een verplichte vorm van pure tijdverspilling. In de middag hadden ze schoolzwemmen. De maandag nam Juf Lieke op haar rekening. Het viel Isaak op dat hij, in tegenstelling tot zijn medeleerlingen, om het minste geringste honderd strafregels van haar moest schrijven. Dinsdag hadden ze in de ochtend Juf Lieke en in de middag meester van Oerle. Op woensdag draaide het om gymnastiek, op donderdag werd er in de middag geknutseld en op vrijdag was het een feestdag voor Isaak; dan ging hij na schooltijd naar zijn opa en oma. Cartoon Network kijken omdat er bij hem thuis geen kabel was. Die avond maakte zijn opa standaard een bord patat met een kroketje voor hem en stipt om 7 uur fietste zijn opa met hem mee om hem naar huis te brengen. Op zaterdag ging hij vrijwel altijd met zijn ouders met de auto naar Schagen; langs Boekhandel Plukker voor een paar tijdschriften, langs Diskoland en Musicstore voor een paar cd's die zijn vader had besteld. Maar door de zwangerschap van zijn moeder kon er momenteel wel iets minder en waren er beperkingen in de dingen die hiervoor nog ondernomen konden worden. Meestal vervloekte Isaak zijn ongeboorte broertje daar om. 'Ik hoop dat hij dood geboren wordt!' En dan Spot. Nog altijd kon hij het niet laten om zijn hoogste

piepstemmetjes op te zetten en zijn ouders daarmee een grote ergernis te bezorgen. Spot wil tenminste opgetild worden en op schoot zitten. Die Creepy is een neuroot die steeds maar weg rent voor Isaak en Dahmer maakt bijna nooit geluid en is altijd lui. In dezelfde maand was zijn vader aan de dood ontsnapt. Hij was lasser en zou eigenlijk op een vlot moeten zitten op het IJsselmeer. Echter werd hij opgeroepen voor een ander klusje dus ging dat niet door. Het vlot waar hij eigenlijk die dag op had moeten zitten kapseisde en twee van zijn collega's kwamen om. Het was voor Isaak de eerste keer geweest dat hij zijn vader zag huilen. En diezelfde week volgde er een begrafenis. En ondertussen was het nog altijd elke dag een verrassing op school.

In Amerika was George W. Bush president geworden. Isaak begreep niet wat zijn vader zo tegen de man had. De man had een sympathieke blik en volgens Isaak leek hij erg aardig. Al zou Isaak eens contact met die man zoeken, dan wist hij toch wel zeker dat hij door deze man niet op dezelfde manier behandeld zou worden als Meester van Oerle ofzoiets. Bush zou gewoon aardig op zijn vragen ingaan.

Althans, dat was wat Isaak kon voorspellen.

Ook een nieuwtje uit India stond hem bij. Waarbij duizenden naakte mannen in het vuil over straat liepen om zich vervolgens te laten reinigen in de Ganges

Ondertussen zwijmelde Isaak de hele tijd bij Spot.

En wanneer zou zijn broertje op aarde komen? Hij kon er niet op wachten. Zijn moeder lag grotendeels op bed of op de bank. Regelmatig legde Isaak zijn oor op haar buik om naar de bezigheden in de baarmoeder te luisteren.

Nog even volhouden... Nog even volhouden, Wolfgang.

### 3.

Op de verjaardag van Pascal mocht hij een van de genodigden al bij voorbaat niet. Een Aziatisch uitziend jongetje met een brillette en glimmend zwart haar. Hij liet dat ook duidelijk merken. De jongen heette Nicky. Het was een grauwe dag en die woensdagmiddag aan het einde van januari trokken ze door de wijk om te bewijzen dat spelletjes als "verstoppertje" nog wel te doen zijn. Ron was er, ene Willy, Laurant en nog enkele andere bekenden als onbekenden. Maar Nicky...

Wanneer ze na een balspel op straat gingen zitten; wou Nicky naast Isaak zitten. Maar Isaak verplaatste zich al snel.

Nicky had voor hem een associatie met die van een mislukking uit een tekenfilm. Net zoals Isaak ook door vele anderen als mislukking werd gezien.

Boven op de zolderkamer, terwijl ze van de computer van Pascal's vader gebruik maakten werd het voor Isaak ook een stuk minder gezellig.

'En dat was dan ook zo...' zei Pascal tegen de aanwezigen. 'Was ik vorig jaar op Isaaks verjaardag. Zei ik gewoon dat ik iets niet leuk vond... "Ja, je hebt mijn hele verjaardag verpest. Rot maar op."'

De informatie kwam er, zoals gewoonlijk, in stukjes bij Isaak naar binnen. Slechts de woorden. Al voelde hij ergens wel die spijt. Maar spijt was voor nietjes. Het afscheid was ook niet geheel vriendelijk.

Maar de volgende dag troffen ze elkaar weer op het schoolplein.

'Hoogstwaarschijnlijk wordt mijn broertje vandaag geboren.' zei Isaak opgewekt.

'Echt waar?' zei Pascal verbaasd. 'Wat goed man! Laat je het mij als eerste weten als het zover is?'

Diezelfde ochtend had hij al een tekening gemaakt en aan de muur boven het bed van zijn ouders gehangen en met kleurpotloden "Welkom op de wereld, Wolfgang" erop geschreven.

Isaak vertelde het aan iedereen die hij op het schoolplein tegen kwam.

'Nou, nu worden we lotgenoten.' zei Marie-Jet lachend, die zelf een broertje van zes maanden had.

'Cool man!' zei Jordy.

'Echt waar?' zei Ron.

Toen rinkelde directeur Visser met de bel en liep iedereen het schoolgebouw binnen.

Meester van Oerle maakte al plaats achter het bureau.

'Meester... Meester...' zei Isaak. 'Hoogstwaarschijnlijk wordt mijn broertje vandaag geboren.'

'Oh leuk, maar jij blijft in de pauze binnen, want ik krijg weer klachten over jou; wat betreft jouw vieze praatjes.'

Dit was Isaak wel van Meester van Oerle gewend.

Van Oerle haalde een hoestsnoepje uit de wikkel, stopte die in zijn mond, kuchte, liet een klein windje waar de klas niet om mocht lachen en begon met de les.

Isaak bedacht zich, terwijl de lessen voorbij kwamen, of hij niet al te vroeg had gejuicht. Het was namelijk nog niet 100 procent zeker of het vandaag zou zijn of morgen.

Hij werd op den duur uit de klas gehaald door Directeur Visser.

'Je vader belde.' zei hij. 'Of je vanmiddag naar je opa en oma wilt gaan. Het heeft met de geboorte van je broertje te maken.'

'Is het dus wel vandaag?'

'Zo klinkt het wel. Gefeliciteerd.'

Directeur Visser schudde Isaak de hand maar vergat daarbij te lachen.

Wanneer hij naar zijn opa en oma fietste was het grijs in de lucht weggetrokken en was het een helderblauwe, half bewolkte dag geworden, waarbij de winterzon zijn best deed om de lente naar het land toe te trekken. Isaak fietste door de Hoofdstraat, waar de sigarenwinkel, de Super de Boer en de verdere winkels, die door het behulp van de dagjesmensen in leven bleven. Langs de kerk.

Naar opa en oma. Dat was altijd fijn. Wat er later komen zou, maakte het nog feestelijker, maar toch ook wel een beetje vreemd. Alsof het voor de eerste keer iets ging veranderen in het leven waar Isaak aan gewend was.

Bij zijn opa en oma reed hij de oprit op. Ze waren helemaal opgewekt door het nieuwtje. Ze kregen er een kleinzoon erbij. Isaak deed, wat hij altijd bij zijn opa en oma deed; naar de woonkamer om daar de tv aan te zetten en een inhaalslag maken op Cartoon Network. (Bij hem thuis konden ze alleen maar Nederland 1, 2 en 3 ontvangen zoals ik al zei) Zijn opa en oma leefden voornamelijk in de keuken. Ofwel... Ze kookten in de bijkeuken. In de keuken zelf stond de televisie, hadden ze een pluche plint over de vloer getrokken en bestond de inboedel uit twee leunstoelen, een eikenhouten kast, de televisie op het aanrecht, en een eettafel. De kamer gebruikten ze slechts als er visite was.

Isaak liet de afleveringen van Cow & Chicken, Courage: The Cowardly dog, Dexter, Ed, Edd & Eddy voorbijkomen. Vrijwel alle afleveringen had hij al tig keer gezien, maar toch verveelden ze nooit. Buiten werd het donkerder. Zijn opa bakte patat voor hem, met een kroketje. Nog steeds geen telefoontje, en het werd later.

Om zeven uur zou zijn opa hem eigenlijk naar huis moeten brengen... Maar hij kon nog wel even verder kijken naar

Cartoon Network. Echter begonnen de afleveringen voor de eerste keer enigszins te vervelen. En dat terwijl vele dingen voor Isaak nooit verveelden. Powerpuff Girls was aan de gang. En om kwart voor tien ging dan eindelijk de telefoon. Isaak had toch niet te vroeg gejuicht.

Met de fiets achterin de Nissan Florida van zijn opa, reden ze naar Isaaks huis. De straten van Hippolytushoef waren donker en kwamen heel anders op zijn netvlies terecht dan dat hij was gewend. Eenmaal thuis sprong hij uit de auto. Zijn vader stond al bij de achterdeur te wachten; een glimlach onder zijn natte ogen.

'Isaak, gefeliciteerd met je broertje...'

Daar was de deur naar de gang. Hij ging daar doorheen. En daar is de trap naar boven. Hij hoorde vanaf beneden de vreugde in de stem van zijn moeder, een vrouwelijke stem van een zuster... en het gesnerp. Daar waren de treden naar boven. Zijn vader, opa en oma liepen achter hem aan. Daar was de gang. Rechts was de deur naar zijn slaapkamer, en links was de deur naar de slaapkamer van zijn ouders. Hij hoefde nu alleen nog maar om de hoek te kijken en naar binnen te lopen.

'Nou, het bloed druipt nog van de muren.' zei zijn vader lachend.

En daar stond hij... om vervolgens deel te nemen op het tweepersoonsbed. In zijn handen hield hij een deel van zijn toekomst vast. Gehuld in handdoeken, het witte smeer op zijn hoofdhuid, de rimpels op het voorhoofd, de uitpuilende ogen en de wijd openstaande kleine mond waar een schril geluid uit kwam.

'Ja, dat is je grote broer.' zei Isaaks moeder terwijl ze met haar vingers over het wangetje streek.

'Wolfgang...' bracht Isaak over zijn mond.

Hij nam een speen over en stopte die in Wolfgangs mond. Het huilen dempte; de speen bewoog in zijn mond. Het duurde even voordat Wolfgang rustiger werd.

Wolfgang werd overhandigd en bekeken door zijn opa en zijn oma. De kraamverzorgster liet merken dat ze, door al de euforie die ze dagelijks mocht meemaken, blij was met haar werk. Isaaks opa en oma waren al vertrokken en Wolfgang leek signalen af te geven dat zijn luier verschoond moest worden. Althans, dat dacht zijn moeder. Wanneer ze de luier afdeed... 'Oh, loos alarm.' Maar toen begon Wolfgang over het bed heen te pissen. 'Wat een brutale aap.' lachte vader.

Het werd tijd om te gaan slapen. Isaak liep de slaapkamer van zijn moeder uit en Wolfgang sliep tussen zijn ouders. Een broertje... of zusje. Isaak moest er niet aan denken, maar nu moest hij het tot zich laten bezinken. Op zijn bed lag Spot te snorren. Hij kleedde zich uit en kroop onder de dekens. Inmiddels liep het tegen twaalven. Nee, hij moest er niet aan denken. Dan zou er iets in zijn leven veranderen en zouden de dingen niet meer zijn zoals ze eerder waren geweest. Maar de eerste dag van zijn nieuwe leven viel mee. Al voelde hij wel dat hij in een andere dimensie zat. Dit was de eerste dag in zijn hele leven, voor de rest van zijn leven dat hij niet meer enig kind was. Zal het wennen? Isaak wist van zichzelf dat hij moeilijk tegen veranderingen kon; maar, er was aan de andere kant ook geen reden om daar over te piekeren. Hij pakte Spot van zijn voeteneind weg en legde het afvragende beestje naast zijn hoofd op de kussen neer en begon tegen hem te praten. Hij dacht ondertussen aan de leeftijd van zijn ouders. Zijn

vader was 51 en zijn moeder 39. Als zijn broertje tien zou zijn;  
zo oud als Isaak nu is, zou zijn vader 61 zijn.

Kan dat wel?

#### 4.

De volgende dag lag er sneeuw. Vanuit het slaapkamerraam keek Isaak uit over de spierwitte moestuintjes naar de snelweg. Een mooie eerste dag van zijn nieuwe leven, ook al voelde het nog altijd vreemd aan. Het eerste wat hij deed was naar de slaapkamer van zijn ouders gaan. Daar lag Wolfgang in de armen van zijn moeder. Ze kon alleen maar blij zijn met het geschenk. Aan de geur van verse koffie te ruiken was zijn vader beneden in de keuken. De kraamverzorgster kwam langs ter controle, en even later zat de huiskamer vol met visite. Opa, oma... de oma van zijn moeders kant, zijn homoseksuele ooms, zijn oom; een weduwnaar en zijn twee jaar jongere neefje Polo... en Marie-Jet met haar ouders en twee jonge broertjes. Eentje van nul en eentje van zes.

Met Polo en Marie-Jet maakte hij gebruik van de dikke laag sneeuw. Een strooiwagen reed over de weg voorbij en op de snelweg bleek er een vrachtwagen van supermarkt DEEN in de greppel te zijn gereden.

Met zijn drieën keken ze net zo lang totdat er hijskranen waren gearriveerd om het hele voertuig terug op de baan te krijgen. Vervolgens liepen ze verder door de besneeuwde straten van het industrieterrein. Ze gooiden sneeuwballen naar elkaar en wanneer ze voorbij de geparkeerde auto's liepen schoof Isaak met zijn arm het sneeuw van de motorkappen af.

'Hé, waar is dat voor nodig?' riep een oudere dikke vrouw vanuit haar kamerraam naar Isaak.

'Gewoon de sneeuw van de motorkap...'

'Waar is dat voor nodig?'

'Nou...'

'Waar is dat voor nodig?'

'Gewoon...'

'Waar is dat voor nodig?'

'De auto's zijn toch gewoon nog heel?' riep Marie-Jet terug.

'Waar is dat voor nodig?'

'Ehm...'

'Waar is dat voor nodig?'

'Ach fuck dit.' zei Marie-Jet. 'Kom jongens.'

'Hé, waar is dat voor nodig?'

Ze liepen vluchtig verder. Wanneer Isaak eventjes achterom keek zag hij hoe die vrouw uit haar raam klom en achter ze aan slenterde.

'Waar is dat voor nodig?'

'Jezus, wat een maf wijf...!' zei Marie-Jet.

'Ik denk dat we maar moeten gaan rennen.' zei Polo.

'Waar is dat voor nodig?'

De vrouw versnelde haar pas.

Isaak, Polo en Marie-Jet hoorden het sneeuw onder hun schoenen kraken. Ze sloegen af naar de Belt, een lange weg richting het centrum van het dorp.

'Waar is dat voor nodig?'

Isaak voelde tussen de angstige hartkloppingen toch wel grotendeels de spanning en sensatie.

'Waar is dat voor nodig?'

Ze sloegen af naar een pad richting het sportterrein, daarvoor moesten ze door een draaihek.

Kijkend naar de rennende benen van Marie-Jet en Polo... en vervolgens achterom. Die vrouw had nog steeds niet opgegeven.

'Waar is dat voor nodig?'

Ze renden langs het voetbalveld, een trap op richting de tennisbanen. Langs de tennisbanen; die dit seizoen gesloten waren, naar het parkeerterrein. Daar probeerden ze weer op adem te komen.

'Wat was dat voor figuur?' zei Polo.

'Laten we doorlopen.' zei Isaak, in een combinatie van angst en spanning en sensatie.

'Waar is dat voor nodig?' hoorden ze in de verte.

'Laten we haar gaan inpeperen.' zei Marie-Jet.

'Waar is dat voor.... AAAAAAAAAAAAAAH

GODVERDOMME!!! AAAAAAAAAAAAAAAAHAH

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH.' hoorden ze in de verte...  
ergens bij de tennisbaan.

Isaak, Polo en Marie-Jet keken elkaar aan.

'AAAAAH, WAAR IS DAT VOOR NODIG? AAAAAH.'

'Laten we gaan.' zei Marie-Jet.

Via de erftoegangsweg langs het industrieterrein liepen ze terug naar Isaaks huis. De auto's reden langzaam over de rijksweg achter de bevroren moestuinen en het uitzicht zag er nog altijd onaangenaam koud uit, door de mistlaag die boven de spierwitte wereld hing.

Ze hoorden een sirene in de verte, en even later snelde er een ziekenauto langs hun heen. Hij sloeg af bij de straat waar de sporthal zich bevond.

'Wat zou er dan met haar gebeurd zijn?' vroeg Polo.

'Boeien!' zei Marie-Jet.

'Wie weet wou ze ons wel vermoorden, die trut.'

'Ja Isaak...!' zei Marie-Jet. 'Vast...'

Het leek nogmaals een gewone dag te zijn. Nouja, gewoon... op die gekke vrouw na. Maar eenmaal thuis beseftte Isaak alweer dat hij geen enig kind meer was. De volgende dag kwam er nog meer visite, of dezelfde visite. Zijn moeder moest nog op bed blijven liggen en ook Wolfgang zou weinig meekrijgen van het gezelschap. Hoe meer dagen er voorbij gingen, hoe sneller

Isaak aan de situatie begon te wennen. Die maandag na het weekend; dat draaide om Wolfgangs geboorte, moest Isaak toch wel weer naar school. Maar daar protesteerde hij tegen. Hij had immers kort geleden een broertje gekregen, dat was belangrijker dan die rotschool.

Mokkend, vloekend en scheldend (zoals hij wel vaker deed als hij weer naar school moest) fietste hij dan maar naar waar hij zijn moest. Hij had wel een boodschappentas bij zich waar twee rollen beschuit en een pak met blauw en witte muisjes inzaten. Inmiddels scheen de zon, maar zorgde de sneeuw op de weg richting school wel voor hinder. Dus stapte hij af, om zo, met zijn fiets aan zijn hand verder te lopen; nog steeds mokkend en scheldend op zijn school. Nadat hij langs de bedrijven reed, voerde de lange weg hem naar de eerste woonwijk. Het kon hem niet schelen of mensen hem nakeken. Het zou niet hoorbaar zijn wat hij allemaal smoorde.

'Nou heb ik godverdomme een broertje gekregen... moet ik weer naar de tering kut school! Leuk joh! Lekker weer mijn tijd verdoen terwijl ik thuis op een broertje moet passen. Zal je straks bij die lul van een Van Hoerle ook gaan zien...

'Hey Isaak...'

Daar kwam Rennie aangefietst... Iemand die een klas lager zat, maar met wie Isaaks klas wel samen gymden op woensdag.

'Hey Rennie...'

'Wat hoor ik nou? Heb je een broertje?'

'Ja.'

'Gefeliciteerd man!'

'Ja, alleen moet ik wel naar die tering klote kut tyfus school!'

'Ja, ik snap het man. Moet die van Oerle je ook weer hebben?'

'Nou, daar komt het wel op neer.'

'Wie heb je zo dan?'

'Juf Lieke.'

'Ook zo'n trut.'

'Ja...!'

Op het schoolplein werd Isaak aan alle kanten gefeliciteerd. Ineens leek alles om hem te draaien. Dat gebeurde wel vaker; hij had af en toe momenten dat hij als koning behandeld werd. Waarom dat bij weinig andere leerlingen gebeurde, vroeg Isaak zich zelden af.

In de klas hadden ze Juf Lieke. Er werd tijd voor Isaak vrijgemaakt om de beschuit met muisjes uit te delen. Hij was zo gul om elke leerling twee beschuitjes te geven, maar toen raakte hij bij de helft van de klasgenoten al door de rollen heen. De tweede beschuitjes moesten verdeeld worden onder de klasgenoten die nog niet hadden gekregen. Isaak bereidde zich weer voor wanneer de eerste obscene dingen over zijn broertje gezegd zouden worden en besloot zijn obscene wapenarsenaal van zijn kant al klaar te poetsen.

Maar gelukkig bleef dat uit.

Even later zat hij tegenover meester van Oerle in de vergaderzaal. Deze had hem uit de klas gehaald.

'Allereerst gefeliciteerd met je broertje. Maar helaas moet ik het ook even hebben over je gedrag, want jouw smerige praatjes stijgen weer eens de pan uit.'

Isaak kon alleen maar ja en amen zeggen; dat laatste omdat hij op een katholieke school zat. Echter kwamen tussendoor nog enkele familieverhalen van van Oerle aan de orde.

'Hoeveel kinderen heb jij eigenlijk?' zei Isaak.

'Drie. Ja, drie hele mooie kinderen. Maar nu even ter zake. Jij blijft deze week in de pauzes binnen.'

Isaak zuchtte diep.

Van Oerle begon op zijn zuigsnoepje te kauwen. Het liet weer enkele knarsende geluiden na die bij elke hap steeds meer

vervaagden. Ondertussen verscheen weer dat lachje op zijn gezicht en bij alles wat hij zei zag Isaak de zwarte puntjes op de toppen van zijn ondertanden. Vast het plaksel van die snoepjes.

'...Ja, dan kan je wel zuchten, maar je houdt je niet aan de regels.'

Overduidelijk had van Oerle er plezier in om hem weer straf te geven. Hij zou die avond heerlijk gaan slapen.

## 5.

Het was donderdag.

Het was als turven. De volgende week zou hij dan weer, net als de normale kinderen, buiten mogen spelen. Hij zat vanachter zijn schermen tekeningen te maken en probeerde zich een manier te bedenken om zichzelf stabiel te houden; in de zin dat hij nooit meer straf zou krijgen. En verraders slapen nooit. Jordy had hem verlinkt toen Isaak vieze woorden gebruikte. Hoe hield hij zichzelf hierin staande?

En hij had zojuist een broertje. Hoe kon die van Oerle?

Maar dit waren nou eenmaal de regels.

Hij had in ieder geval, na vele mislukte pogingen geaccepteerd dat hij niet meer één kon zijn met de klas. Dat hij zich niet anders hoefde te voelen. Nu hij er zich op concentreerde rook hij de maffe houtlucht van de prikbordschermen. Hij hoort hier helemaal niet te zitten. Hij moet voor zijn broertje zorgen, godverdomme nog aan toe. Hij verspilde nu slechts tijd. Reken, som en taalles lezen. Het zou hem allemaal wat. Waarom moest hij dat in dit geval serieus gaan nemen? In tegenstelling tot zijn klas, moest hij nog werken met lesopdrachten van een veel lager niveau.

Hij hoorde de deur open gaan. Het duurde nog vijf minuten voor de pauze om was. Zou het Juf Lieke...

Nee, het was Marie-Jet. Ze sloeg om de hoek van het prikbordscherm.

'Hoi Isaak. Moest je weer blijven zitten?'

'Ja. Ik vertel verdomme over mijn broertje, maar die van Oerle vindt natuurlijk weer andere dingen belangrijk.'

'Van Oerle is een lul.' zei ze. 'Mag ik vanmiddag met jou mee naar huis? Ik wil je broertje nog een keertje zien.'

Voordat Isaak antwoord kon geven, stroomde de klas vol met

de leerlingen.

'Aaaah, kijk eens...' riep Ron.

'Ja, liggen die elkaar te neuken?' riep Jordy. Hij maakte neukbewegingen met dito geluiden. 'Lekker likken, likken! Heb je nog aan Isaaks lul gezogen?'

Isaak begon te huilen.

'Vieze hoer!' riep Pascal. 'Hebben gewoon liggen wippen in dat hokje.'

Juf Lieke kwam binnen.

'Ja, jongens... de pauze is inmiddels voorbij.'

'Nee, rot op!' snauwde Isaak wanneer hij met zijn fiets het schoolplein af liep.

'Isaak! Waarom trek je je het zo aan?' riep Marie-Jet hem na.

'Daar heeft het niks mee te maken! Flikker nou op!'

Hij hoorde het gelach en gescandeer van zijn klasgenoten.

Isaak sprong op de fiets en probeerde zo snel mogelijk weg te komen. De weg was inmiddels sneeuwvrij, dus hij kon gewoon hard doorfietsen. Weg van de onveilige zone, naar de veilige zone.

Thuis bestonden de gebeurtenissen op school niet voor hem.

Voor spijt had hij geen tijd als hij thuis was. Hij had zorgvuldig een muur gebouwd tussen zijn thuisleven en zijn schoolleven.

Hij was weer veilig bij Spot... Hij legde zijn hoofd op zijn lijfje. Hij zou nog straks bij zijn broertje gaan kijken, maar op dat moment was Spot eventjes belangrijker.

De volgende dag leek het alsof het incident helemaal niet had plaatsgevonden. Het was vrijdag; die middag ging Isaak weer naar zijn opa en oma. Die zaterdag ging hij met zijn ouders naar Schagen; zijn broertje naast hem op de achterbank in een

buggy. In het cassettedeck zat een bandje met op kant A: Fourth Drawer Down en op B: Sulk; twee albums van The Associates. Terwijl de auto via Anna Paulowna, over de kronkelige weg naar Oudesluis, langs de hoogspanningsmasten en een grasdijk zijn weg naar Schagen baande, zorgden deze twee albums voor de soundtrack... Althans, zover het ging. Want de route naar Schagen was niet zo lang om ook alle nummers in één keer af te luisteren. Maar gezien Wolfgang het niet de hele middag uithield, liep het schema anders dan Isaak gewend was. Een broertje hebben, zeker van die leeftijd, was toch helemaal nog niet zo leuk als dat Isaak had gedacht. Gelukkig had hij altijd Spot nog. Op school bleef alles hetzelfde. De ene dag was haast als een kopie van de andere. 'Ja... Isaak.' zei Jordy. 'Kom jij eens hier.' Hij hief zijn klomp op; op de houten zool zat weer kauwgom geplakt. Isaak plukte het eraf. 'Goed zo. Flinke jongen...'

Terwijl het niet zo was, vertelde Isaak thuis allerlei verzonnen verhalen over wat er op school was gebeurd. Voornamelijk Frank speelde daar een hoofdrol in. Frank zou Juf Lieke voor neukfout hebben uitgescholden en had in de klas zijn reet aan haar laten zien. Als Frank een karikatuur of een figurant was dan had Isaak hem rijk en beroemd kunnen maken. Op een andere dag kreeg Pascal de volle laag om het een of het ander. Thuis vertelde Isaak dat Frank de volle laag had omdat hij gemeen deed. Hij schaamde zich ervoor dat hij zich op Pascal, degene waarvan zijn ouders uitgingen dat het een vriend van hem was, had afgegeven. Samen met de rest. Als hij er niet aan meedeed, hoorde hij er niet bij. Op de woensdag besloot Meester van Oerle om gymnastiek

over te slaan en om met de klas een eindje te gaan wandelen in de streek. Bij de drogist op de hoek van de Hoofdstraat haalde hij een doos drop voor onderweg, en speelde hij voor gids. Het was inmiddels halverwege februari en de lente kwam dichterbij. De lucht was helderblauw met witte sluierbewolking. Het duurde niet lang voordat Isaak achteraan moest lopen. Hij was druk en daarvoor moest hij gestraft worden. Meester van Oerle deelde de dropjes uit, maar Isaak kreeg slechts een grimas toegediend... en geen dropje. Met een tevreden en voldaan gevoel richtte Meester van Oerle zich op de andere leerlingen.

Ze liepen over de dijk, uitkijkend over de frisse horizon en de glibberige eb. Meester van Oerle vertelde bij elke vogelgeluid de vogelnamen. Een kievit, kiekendief, zwaluw, meeuw... Isaak genoot niet meer van de wandeling. Hij was, deze keer, de enige die niet in een groepje van twee liep... en de enige die geen dropje kreeg... zoals hij wel vaker de enige was in vele zaken. Terug in het dorp gingen ze voor de zoveelste keer langs een houtzager; genaamd Cees Boom. Bij de aankondiging hoorde je iedereen al over hem praten. Hij zou naar zeggen een keer met zijn piemel onder een cirkelzaag terecht zijn gekomen... had een houten lul... en die dingen.

Bij Isaak begon het te knagen. Hij wou ook meedoen met het geroddel. En Van Oerle leek het dit keer niet te horen, in tegenstelling dat hij bij Isaak wel alles kon horen.

De houtzagerij van Cees Boom bevond zich in een kleine loods in een straat. Vanachter de schuifdeur was Can Get You Out of My Head van Kylie te horen, gepaard met gerochel.

'Wacht even hier jongens...' zei van Oerle.

Van Oerle werkte zich door de krappe opening van de schuifdeur heen. Vervolgens schoof hij de deur snel dicht. De leerlingen keken toe. Vanachter de deur hoorden ze

gegiechel van dames.

'Ik vind die Cees echt eng.' zei ene Amber.

'Ik zei het toch...!' zei Ron.

Vervolgens hoorde Isaak een geluid waarbij hij zich afvroeg of dat een elektrische zaag was of het gelach van de zekere Cees Boom.

'Gewoon achterom...' hoorden ze van Oerle zeggen.

Gegiebel.

Daar stond Meester van Oerle. De rest van de meiden maakte gruwende geluidjes; achter hem stond Cees. Onder zijn overallspijp was een houten been te zien. Hij had een verlopen kop, met vele groeven; kauwend aan een dot pruimtabak, zijn resterende uitgedunde grijze haren achterover gekamd. Eenmaal binnen vertelde Cees Boom over hoe hij het hout verwerkte en verkocht. Isaak moest in een hoek staan, bij Meester van Oerle. Isaak probeerde het weer, maar hij wist dat het niet zou lukken. Hij probeerde voor de zoveelste keer een mogelijkheid te verzinnen om ongemerkt van zijn afgezonderde plaats te gaan en aan te sluiten bij de rest van zijn klasgenoten. Zodat hij één was met de rest. Al was het maar dat kleine beetje wat hij kreeg. Maar hij was toch wel degelijk alweer de enige die apart stond. Van Oerle peuterde weer een hoestsnoepje uit een papiertje en deed die in zijn mond. Hij probeerde stiekem centimetertje voor centimetertje van Meester van Oerle weg te komen. Maar zijn plan mislukte. Hij hoorde niet wat Cees Boom allemaal vertelde. Hij keek naar de platen hout, de boomstammen, de hopen zaagsel op de vloer, een camera op een statief, de uitgespuugde vlekken pruimtabak, enkele uit het hout gesneden kunstwerken, de cirkelzaag, de werkbank. En zo was Cees Boom klaar met zijn verhaal en verliet iedereen weer de loods. Het was bijna één uur. Dat betekende dat de school uit was. Zoals elke woensdag.

## 6.

Wolfgang sliep nog de grootste gedeelte van de dagen. Maar nu er al enkele weken waren verstreken werd hij steeds minder interessant voor Isaak. Hij voedde hem met een fles melk.

Terwijl Wolfgang aan de fles dronk, draaide zijn afvragende ogen onderzoekend in het rond. Maar wat moest hij verder met zijn broertje aan? Het zou nog wel enig tijd duren voordat hij zichzelf kan meten aan Isaaks niveau; wanneer zijn vader hoogbejaard is, zijn opa en oma dood en terwijl Isaak waarschijnlijk allang al zelf geen kind meer is. Toen de fles leeg was vormde er een ploppend geluidje toen Isaak hem uit zijn mond haalde. Hij moest Wolfgang op zijn schouder nemen om hem te laten boeren. Het was zaterdag en het was een grauwe dag. Hij las in de stripboeken van Tardi en Bilal, ging aan de keukentafel zelf strips tekenen en rond een uur of twee kwam Marie-Jet met haar vader en moeder op visite.

Terwijl de visite zich in de huiskamer wel vermaakte zochten Isaak en Marie-Jet hun heil buiten op.

'Kijk eens...' zei Isaak. Hij haalde een doosje lucifers tevoorschijn. Hij verwachtte het vanoudse "doe normaal zoiets doe je toch niet, straks gaan er mensen dood en dingen in de fik" preek naar zijn hoofd geslingerd te krijgen maar Marie-Jet liet merken dat hun avontuur op dat moment helemaal niet meer stuk kon.

Ze zochten in de grote tuin naar dingen om in de brand te steken. Als voorzorg had Isaak met een emmer water uit de regenton geschept. In de serre pakte hij wat oude kranten.

Ze verscholen achter een struik. Isaak keek nog even eenmaal naar het raam van de woonkamer schuin tegenover. De visite was uit het zicht.

Marie-Jet haalde een lucifer langs het doosje. Het vuurtje ging

meteen uit.

'Godverdomme hé.' zei ze karikaturaal.

De tweede keer leek het te lukken. Het vlammetje likte aan het papier en begon zich vervolgens een weg door het papier heen te vreten. Gevormd in een zwarte brandende rand dat als een golf over de letters trok.

'Ah, nee hè...!' Marie-Jet deed alsof ze moest huilen. Het vuur was gedoofd. 'We zijn verloren...!'

Nadat er daarna weer enkele pogingen mislukten gingen ze verder zoeken.

Marie-Jets ouders kwamen naar buiten. Snel stopte ze het doosje lucifers weg. Ze werd geroepen, maar ze vroeg of ze nog bij Isaak mocht blijven.

Ze kwamen terecht bij een brandgang achter het huis. Tussen de garage van de buurman en het kantoorgebouw in. Isaak wist al dat deze er was, maar was nog nooit erdoor heen gegaan. Dat durfde hij niet. Hij durfde niet snel iets te doen wat niet mocht, omdat hij wist dat hij daar dan voor gestraft zou worden. Het kon nog wel eens verboden terrein zijn. Maar nu Marie-Jet in zijn bijzijn was had hij wat meer moed gekregen.

Hun voetstappen weergalmden tussen de muren. Eenmaal uit de steeg kwamen ze terecht op een veld met hoog gras. Aan de andere zijde bevond zich de loods van een touringcarbedrijf. Er lagen brokken steen, oud ijzer, een volle puinbak... en een kleine jacht op stenen. Deze viel het meest op. Isaak en Marie-Jet liepen door het hoge gras op de jacht af. De verf was eraf geblakerd, enkele ronde raampjes waren gebarsten.

Isaak klom via de stenenstapel over de reling, gaf Marie-Jet een hand en trok haar naar boven. In de kajuit lag alles door elkaar, een kleed lag over de half ingestorte tafel heen, alsof deze jacht na een zware storm ergens was aangespoeld. Marie-Jet en Isaak gingen zitten; voor Isaak veronderstellend dat ze

straks deden alsof ze daadwerkelijk op zee waren. Maar Marie-Jet had de lucifers al tevoorschijn gehaald, streek er eentje af en hield het vlammetje tegen de flap van zo'n schuimachtig kleed, met van die schuimpuntjes. Maar een seconde later had ze al spijt van de beslissing; het vuur begon zich langzaam te verspreiden.

'Oh shiiiiit!' riep Marie-Jet.

De verschrikte Isaak probeerde het vuur uit te blazen.

'Wat doe je nou? Nu verspreidt het zich juist.'

Ze sprongen van het bootje af, terwijl het vuur zich verspreidde.

'Ik ga de emmer water halen!' riep Isaak.

'Isaak...'

Maar Isaak sprintte naar de steeg, keek vooruit naar het uiteinde en rende zo hard hij kon. Het was alsof een machine bezit van hem nam. Hij wist waar de emmer stond. Hij rende zijn tuin in, griste de emmer water mee en rende terug, zonder erbij na te denken of hij morste. Eenmaal terug op het veld zag hij door de kleine raampjes dat het vuur zich al naar het plafond begon te werken. Marie-Jet stond daar al met een verwilderd gezicht en haar handen in haar haar.

'Schiet op!'

Maar de machine bepaalde dat Isaak door moest rennen.

Eenmaal bij de boot, nam Marie-Jet de emmer over en gooide ze het water over het vuur. Het grootste gedeelte was geblust. Isaak klom vliegensvlug en bestuurd door dezelfde machine over de reling heen en gooide alles wat hij kon vinden op de gemiste vuren... of trapte ze uit. Vrijwel het grootste gedeelte van wat er in de kajuit bevond was zwartgeblakerd; het stoom smeulde ervanaf.

Hij richtte zich op Marie-Jet. Haar hele gezicht was bleek weggetrokken en haar ademhaling verliep in een verhoogd

tempo

'Fuck man! Isaak... Je bent een held!' zei ze hijgend. Ze kreeg een rilling.

Dat mochten ze dus absoluut niet tegen zijn ouders vertellen, want dan zou Isaak toch wel een gigantische straf krijgen. En hij werd op school al genoeg gestraft.

'Wat we ook kunnen doen,' begon Marie-Jet. 'is de boel alsnog in de brand steken en dan de brandweer laten komen.'

'Laten we dat maar niet doen.' zei Isaak, nog steeds na sidderend van de schrik.

Inmiddels liepen ze via het plein van de touringcargarage naar de straat. Tegenover het plein bevond zich, achter de hoge bomen, het sportveld. Inmiddels waren de zaterdagse wedstrijden al een paar uur afgelopen. Daarnaast bevond zich een lange diepe sleuf; overschaduwd door de bomen. Hier speelde Isaak vroeger de longen uit zijn lijf. Je kon dit associëren met een rivier in een jungle, of loopgraven. Samen met Marie-Jet liepen ze tussen de voetbalveldhekken en de sleuf; bladeren wegschoppend, zoekend naar een plek waar ze niet snel gezien zouden kunnen worden... om daar vervolgens een nieuwe poging te wagen.

Ze schoven of gooiden een hoeveelheid bladeren op een bult, probeerden met de lucifers de boel aan te krijgen. Maar daarvoor waren de blaadjes te vochtig.

Misschien was dat maar goed ook.

## 7.

Op school vierden ze carnaval. Waarbij Isaak verkleed was als een jager. Hij had al een groene overall, een speelgoedgeweer dat door zijn vader in elkaar was gemonteerd, laarzen en een pet. Met een zwarte viltstift drukte hij puntjes uit op zijn wangen, kin en lippen; dat moest op een ongeschoren baard lijken. Daarvoor moest de hele school weer naar de aula en deden zowel de leraren en leraressen als de leerlingen de optredens.

En wonder boven wonder kon Isaak sierlijk lachen om het optreden van Meester van Oerle, ondanks het een grote lul was. En toen het afgelopen was, kon Isaak zijn pret weer niet op. Het was vrijdag, dus hij ging naar opa en oma. Cartoon Network kijken in de woonkamer en natuurlijk patat eten die zijn opa voor hem bakte. Met een kroket. Toen zijn opa hem naar huis bracht was het opnieuw voor Isaak wennen dat hij er een klein broertje had bijgekregen.

Met een vertederend gezicht en zijn zware stem die oudemannenvreugde uitte hield hij nog even Wolfgang vast, liet hem op zijn knie zitten terwijl hij al huppend en op het ritme een liedje toezong. Isaak richtte zich op Spot. Hij hield hem als een knuffeldier vast en streek zijn hoofd tegen zijn vacht.

Het duurde niet lang voordat er wrijvingen bij Isaak begonnen te ontstaan, omtrent zijn broertje. Zijn manier van eten deed Isaak de maag omkeren... Hoe hij de stukjes gekauwde brood uit zijn mond liet rollen; doordrenkt in het kwijl. En nog steeds zou het heel lang duren voordat de twee broertjes op gelijke niveau zitten.

Nu kakt en pist het maar, slaapt het maar en neemt het bezit

van het leven dat Isaak gewend was.

'Neem hem nou eens op je schoot.' zei zijn moeder.

Isaak reageerde geïrriteerd. Dit lokte een felle reactie uit bij zijn moeder.

Met een doordringende blik overhandigde ze hem Wolfgang. Isaak hield hem met tegenzin in zijn armen en keek naar het verwrongen gezicht dat aan een speentje sabbelde. Isaak was net bezig om een stripboek te lezen en nu moest hij aandacht geven aan zo'n vervelend broertje. En dan die pop van hem, dat onder de kwijl en de etensresten zat. Het maakte de omgang er niet makkelijk op.

Het was de laatste week tot de krokusvakantie en het was mooi weer. Die maandag hadden ze weer zwemles en liepen ze met zijn allen door het dorp naar het zwembad. Ze liepen voorbij een huis waarbij er een krant uit de brievenbus stak; en er schuin tegenover een hondendrol op de stoep lag. Dat brachten Ron en Isaak op een idee. Het begon als een grapje, maar eenmaal ze terugliepen van het schoolzwemmen, hing de krant nog steeds uit de brievenbus.

'Jij durft niet hè?' zei Ron.

Na schooltijd gingen ze naar dat adres... de krant hing nog steeds uit de bus en de hondendrol was nog steeds niet opgeraapt.

'Nou, doe dan!' zei Ron.

'Maar dan krijg ik weer eens straf!' piepte Isaak.

'Ach man, lul niet!'

Isaak keek schichtig in het rond, liep naar de brievenbus, trok de krant eruit, en roerde hem vervolgens in de hondenpoep.

Vervolgens, terwijl zijn hart zijn hele lichaam op zijn grondvesten liet schudden, stak hij de krant weer in de brievenbus. Ze renden voor hun leven. Ze moesten enkele

straten afslaan om om de daad te kunnen lachen.

Echter...

De volgende ochtend kreeg Isaak de plaatselijke courant onder ogen. Op de voorpagina stond een grote foto van een man die met een gepikeerd boos gelaat zijn bevlekte krant tentoonstelde.

De kop: "Beloning 300 gulden voor vinders van kleine viezerikken"

Tot de krokusvakantie voelde Isaak dat er elk moment iets mis kon gaan... of maakte het idee dat ze erachter zouden komen dat hij erbij betrokken was hem ziek.

Echter kreeg hij wel van velen te horen: 'Dat zal wel typisch zo'n actie van jou zijn geweest.'

Op een dag vond hij het nodig om Pascal weer een hardhandig lesje te leren. Natuurlijk door een misverstand, maar om Isaak ging het om het geweld en het feit dat hij sterk was. Althans, wat onder sterk verstaan werd. Thuis vertelde hij dat hij en Frank gevochten hadden.

'Die Frank gaat het niet makkelijk krijgen later...' zei Isaaks vader.

De volgende dag bleef Isaak na schooltijd hangen op het schoolplein, samen met Ron, Jordy, Pascal, Laurant, Marie-Jet, Amber en Rennie, Chris en Wessel van de klas lager. Een beetje met de banden slippen van de fiets, stoer doen, balletje trappen... Maar ondertussen waren er ook twee jongens van een jaar of veertien aan het basketballen op hetzelfde plein.

De ene had half lang glimmend bruin haar en de andere had blond stekeltjes haar.

Voornamelijk hadden ze het op Isaak en Pascal voorzien. Ze wierpen de basketbal naar ze toe, met de intentie om ze te intimideren... en vervolgens duwden ze Pascal van de fiets af.

Hij begon meteen te huilen.

'Hey, vind je dat normaal ofzo?' smoorde Marie-Jet naar ze.

'Wat moet je nou, teef?' zei de blonde stekel.

'Ja, wil je me pikkie voelen ofzo?' zei de bruinharige, die vervolgens naar zijn piemel greep.

Ze begonnen binnensmonds te lachen. De rest van de aanwezigen stonden erbij en keken ernaar.

Met het gevoel alsof zijn darmen in de knoop zaten, hielp Isaak Pascal overeind, gaf hem zijn fiets.

En op een dag zou hij toch echt zo sterk moeten zijn. Sterk zoals het hoort in het normale leven. Dat hij degene is die in dit soort situaties de hardste klappen uitdeelt, waarbij je voor een resultaat zorgt waarover je nog jarenlang opschept bij je vrienden. Die dag zou er toch een keertje moeten komen.

Waar Marie-Jet eerder altijd het trutje was, omdat het waarschijnlijk om het feit dat het een meisje is, mocht ze er nu zijn.

Met Isaak en Pascal liepen ze door het dorp.

'Gewoon helemaal de tering in trappen.' zei Pascal.

'Gewoon die bal in zijn reet steken.' zei Isaak.

'Gewoon zijn tanden eruit schoppen.' zei Pascal.

'Gewoon die koppen eraf hakken en dan ermee honkbal gaan...'

'Ja, jongens... Kan het nu weer even?' zei Marie-Jet.

'Wat?' snauwde Pascal. 'Wat zou jij dan doen. Hè? Wat zou jij doen?'

'Kan het weer even?' smoorde Isaak. 'Ze duwden Pascal gewoon...'

'Ik weet het, ik heb het toch gezien?'

Even stilte. Een auto reed langs de kerk, een vrouw stapte net van haar fiets bij de bibliotheek.

'Weet jij eigenlijk wie het zijn?' zei Isaak.

'Eehm... nee...'

Ze kwamen uit op de dijk. Het was vloed en aan de overkant van de Waddenzee lag Den Helder in een lichte dauw onder de winterzon. Ofwel de zon die afscheid nam van de winter. De veerboot tussen Texel en Den Helder deed zijn slag en de geluiden van de weidevogels tekenden de sfeer. Het grind knarste onder de schoenen. En dit was geheel ongepland. Isaak heeft het wel vaker meegemaakt, onder de meest rare omstandigheden. Dat alsof het plan om een beetje rond te zwerven en ergens ver van huis uit te komen, met de minuut in elkaar werd gezet. Ook met mensen die niet zijn vrienden waren. Ook al was Pascal een tegenpool van Marie-Jet; waarschijnlijk vanwege de geslachten... en om het feit dat de meisjes voornamelijk als minderwaardig werden gezien. Tot dit moment. Ze zaten op een basalt en probeerden stenen over het water laten scheren; zodat ze sprongetjes maakten. 'Hoe is het nou eigenlijk om een veel jonger broertje te hebben?' vroeg Pascal. 'Hartstikke leuk!' zei Marie-Jet. 'Het voelt bijna als een beginnende moederschap.' 'Ja, ik kan het niet weten.' zei Pascal. 'Ik ben nog altijd de jongste.' Isaak wist niet wat hij er in moest brengen. 'Wel leuk...' zei hij maar.

## 8.

Op de eerste dag van de Krokusvakantie was Isaaks opa jarig. Overdag bezocht hij met zijn vader een treinenbeurs in Joure, en later die middag ging hij, terwijl zijn ouders 's avonds pas zouden komen, alvast naar zijn opa en oma. Tegenover het huis stond de rode Honda sportwagen al in een parkeervak; zijn neef en zijn vriendin waren er.

3 maart was voor Isaak een speciale dag. Wat de verjaardag van zijn opa zo speciaal maakte... Was het omdat hij dan iedereen van de familie weer trof? Was het om het feit dat het om de gezelligheid en de vreterij ging? Ongetwijfeld... dat kon niet anders. Hij ratelde er op los, terwijl hij niet wist waar hij het over had. Hij probeerde namelijk het niveau van de volwassenen bij te houden. Die avond kwamen zijn ouders met Wolfgang. Zijn broertje vermaakte zich met het voormalige speelgoed van Isaak, dat opa en oma nog al die tijd hadden bewaard.

Maar dit was wel het moment waarbij Isaak kon zeggen dat hij niet meer de allerjongste was op een visite of verjaardag. Hiervoor had hij dat wel vaker bij verjaardagen of visites. Hij was altijd het enige kind tussen de volwassenen in deze kwestie.

De volgende dag bezocht hij met zijn ouders en zijn oma de vlooiemarkt in de sporthal. Wolfgang zat in een wagentje en deed, terwijl hij zijn grote ogen ronddraaide, weer een nieuwe ontdekking. Bij de entree gingen zowel Isaak, als de ouders en oma een eigen kant op. Isaaks oog viel, terwijl hij een stempel op zijn hand had laten drukken, meteen op een tafel vol videobanden. Hij moest drie keer kijken om te geloven wat de foto's op de hoezen betekenden. Op de hoesomslagen stonden onder andere mensen die een drol in hun mond hadden of

onder de stront zaten. Isaak wist wel van het bestaan af van degelijke films, maar van dit...? Wist hij wel zeker dat dit geen chocoladeijs was?

'Hey jij daar! Wegwezen! Dit is niks voor kinderen!' werd hem toegesnauwd door de koopman. Naast hem zat een overwichtige vrouw met een verbitterd gelaat.

'Maar ho effe.' zei een voorbijganger. 'Jij bent nog zo flink om dit allemaal zo in het openbaar op je verkooptafel te gooien.'

Terwijl er een knetterende ruzie ontstond, waarbij op den duur de bewaking tussenbeide moest komen, liep Isaak, met de beelden op zijn netvlies, verder over de markt. Hij had tien gulden gekregen van zijn oma. Hij vond daarmee een videoband van Who Am I? Een film met Jackie Chan. Met de Erasmusbrug op de voorkant. Verder vond hij nog wat Kluitman Thriller Pockets. Hij had nog zes gulden over.

Daarmee kon hij wel naar de sportkantine.

Daar bestelde hij een cola en een broodje kroket. Echter dacht hij bij het nuttigen van het broodje kroket weer aan die volscheten mond en die besmeurde lichamen. Vanuit de kantinereraam, waaruit je de hele zaal kon zien, zag hij hoe de verkoper en de vrouw op elkaar aan het vitten waren. Over de banden maakte blijkbaar niemand een probleem.

'Kijk nou eens wie we daar hebben.'

Daar kwamen Ron en Mark de kantine in gelopen.

Ze schoven bij Isaak aan, met een eigen consumptie; Mark een tosti en Ron een zakje Ham Kaas.

Naar zeggen schenen Ron en Mark de afgelopen ochtend een mis gehad te hebben in de kerk. Isaak vond dat maar vreemd. Isaak vertelde ze wat hij wel niet gezien had; en wees naar het kraam onder het raam. Na het eten spoorde Isaak ze aan om ook even te komen kijken. Met alle vieze verhalen van de klasgenoten in zijn achterhoofd, wist hij dat hij nou zeker winst

zou maken in deze kwestie.

Ze liepen vervolgens op het kraam af. De tweede keer raakte Isaak minder geshockeerd.

'Ben jij daar verdomme weer?' snauwde de man.

'Ja hoor!' zei Ron, kijkend naar de banden.

'Gadverdamme!' zei Mark, terwijl hij een videoband vasthield.

'Die wordt gewoon in der smoel gescheten!' zei Isaak als haantje de voorste.

'Hoeveel kosten ze per stuk?' vroeg Ron aan de verkoper, die wegwerpgebaren maakte.

'Ben je wel goed bij je hoofd!' voegde de vrouw eraan toe.

'Wegwezen! Niks voor kinderen!'

Even later waren ze buiten. Isaaks ouders, oma en broertje waren inmiddels al naar huis gegaan. De blauwe lucht begon zich door de grijze mistige massa heen te breken.

'Moeten jullie eens kijken...' gniffelde Ron. Uit zijn binnenzak haalde hij...

'Wat... Heb jij...!' zei Mark met grote ogen.

'Echt... laat eens zien.'

Ron deed hem terug in zijn zak.

'Loop eerst even mee daarnaartoe.'

Hij wees naar de sleuf naast het sportveld.

Ze doorkruisten het grasveld, doken onder de buis van de veldafscheiding door, lieten zich zakken in de geul en Ron opende zijn jas weer en haalde daar de band uit. Hij overhandigde hem aan Mark en Isaak. Op de voorkant werd een beschetten vrouw vanaf twee kanten op haar gezicht bepest. Op de achterkant waren er nog dergelijke vunzige afbeeldingen te bewonderen.

'Ik heb thuis een videorecorder op mijn kamer...' zei Ron.

Rons ouders waren niet thuis. Op zijn kamer stond een kleine campingtelevisie met videorecorder inbegrepen. Mark en Isaak begonnen al onder elkaar te gniffelen. Ron deed de band erin en drukte op play. Ze gingen alledrie naast elkaar op hun buik op het tweepersoonsbed van Ron liggen. Een introductie, met auteursrechtengelul enzovoort, een mat synthersizemuziekje, vele beeldstrepen en sporen, en de eerste beelden waarbij er bruine hopen werden geloosd over gezichten, in monden of op buiken. Ron, Isaak en Mark gierden van het lachen. Vooral Isaak, die sowieso van de poep en pieshumor was.

Een scene waarbij een vrouw zichzelf helemaal onder de stront besmeurde en met haar tong ging flapperen. Vooral die flapperende tong werkte op Isaaks lachspieren, in combinatie met zo'n stom Tell Sell achtig muziekje met een dito ritme op de achtergrond; om over de andere combinatie maar te zwijgen waar hij graag grappen over maakte. Hij kon zeggen, dit was de middag van zijn leven. Hij voelde zich niet anders. Hij hoorde erbij. Bij Ron en Mark in deze kwestie. En hij had waarschijnlijk nog nooit in zijn leven zo hard gelachen. Van dit soort momentjes moest hij gebruik maken.

De rest van de Krokusvakantie was goed te doen voor Isaak; simpelweg omdat hij niet meer op die verschrikkelijke school zat. Met zijn moeder ging hij een dagje naar Den Helder, alle winkels afstruinend; hoorde hij in de Blokker voor de zoveelste keer "It Wasn't me" van Shaggy door de speakers, als U2 fan zijn moeder lief aankijken om de CD Zooropa voor hem voor te schieten. Eenmaal thuisgekomen waren zijn homoseksuele ooms, genaamd Cornelis en Christian uit Amsterdam op visite. Deze hadden de tijd en gelegenheid om naar hun nieuwe neefje te kijken. Voor Isaak had Christian een stapel cd's meegenomen. Parklife van Blur en The Ideal Crash van dEUS

zaten ertussen. Dat laatste, met die man in die rode jas die over het zebrapad kruipt, herkende hij nog uit een OOR tijdschrift. Ook kwamen oom Bart en neefje Polo langs. Met Polo hing Isaak vervolgens een beetje rond op het parkeerplein van Nubo en het Kartcentrum, en wanneer het donker werd werd het ook spannender om op straat te spelen. Al speelden ze niet echt meer. Ze roddelden meer, verwisselden stoere verhaaltjes, Isaak vertelde over die videoband die Ron had meegegap op de vlooiemarkt. Op den duur kwamen ze terecht bij de UV lichten die de pilaar met het logo van Nubo verlichten. Isaak haalde zijn lul uit zijn broek om vervolgens op één van die lichten te gaan pissen. Het liet een hoop rook na. En ze hadden me toch een lol... Polo ging op het andere licht pissen. Ze veronderstelden even later dat de boel nog wel eens in de brand zou kunnen vliegen, maar dat viel mee. Al bleven de lichten wel roken, toen ze opnieuw gingen kijken.

In zijn hoofd wist hij die vakantie vele combinaties te creëren; veelal gepaard in melancholie. De nummers Zooropa en Some Days Are Better Than Another van U2, maar ook Tracy Jacks van Blur maakte een bepaalde gevoelige flow bij hem los. Hij wist niet hoe hij dat precies moest verwoorden. Echter, als hij het zou verwoorden zou hij alleen maar nog harder uitgelachen worden. De hele vakantie zocht hij geen vrienden op... Ook Marie-Jet niet. Hij zette dagelijks een van de CD's op om nieuwe ontdekkingen te ondergaan, las in de stripboeken die vroeger van zijn vader waren en bekeek Who Am I? Voornamelijk de vechtsceen op het dak van het gebouw van de Nationale Nederlanden was voor hem onvergetelijk. En ook al was het elke dag grijs buiten... hij vermaakte zich wel met Spot, en zijn hobby's. En natuurlijk ook Wolfgang. Bij het avondeten leerde Isaak het

maar niet om vier borden op tafel te zetten in plaats van drie en hoe zindelijker Wolfgang werd, hoe meer hij er zich aan begon te ergeren. Al die aandacht die hij vroeg... Die vrijdag was het weer 'de' dag. De hele dag bij zijn opa en oma zitten. Hij besloot via een omweg te fietsen. Deze dag scheen de zon, Tracy Jacks van Blur bleef in zijn hoofd naspelen terwijl hij over het boerenweggetje aan de rand van het dorp door een bomentunnel fietste. Hij sloeg rechts af en de volgende bomentunnel leidde hem naar de Kremersweg. Naar zijn opa en oma. Klaar voor een hele dag Cartoon Network. En boodschappen doen. Tijdens het eten had Cartoon Network een speciale aflevering van Dexter's Laboratory; genaamd Ego Trip. Isaak werd er best wel emotioneel van; gezien er voor hem vele gevoelige punten waren; zeker de rol van Dexter's slungelige alter ego, werkte op zijn gevoelige snaar. Een erg gevoelige versie waar hij zo zijn associaties over had met vele leeftijdsgenoten die hij een keertje kwaad had aangedaan, en misschien ook wel zichzelf. Hij kreeg door dat personage de neiging om aan iedereen die hij ook maar een beetje had gekrenkt zijn excuses aan te bieden. Om zeven uur werd hij door zijn opa naar huis gebracht, nog helemaal verzonken in die speciale aflevering.

Die zaterdag zat hij met zijn ouders en zijn broertje in de auto richting Schagen. Het bandje van The Associates leek maar niet te vervelen. White Car in Germany, de krankzinnige Kitchen Person (waar Isaak gigantisch hyperactief en melig van werd. In zijn hoofd welteverstaan. Hij schaamde zich om dat bij zijn ouders te uiten)... Tell Me Easter's on Friday... The Associate... Message Oblique Speech... Party Fears Two... Skipping... Bap de la Bap... Q Quarters... waarbij Isaak de illusie had dat ze The Edge van U2 nog wel eens ingehuurd hadden kunnen

hebben voor die langdurige gitaaruithalen. De kronkelweg naar Oudesluis, de enkelspoorweg in het weiland, de hoogspanningsmasten... Isaak nam alles mee in zijn observatieschema. Wolfgang zat naast hem in een buggy. Hij hield zich koest, had een speen in zijn mond, en in zijn hand hield hij een pop; vet van de kwijl en de andere substanties. De lucht was nog altijd helderblauw en er hing een dauwlaag boven het boerenland. In Schagen liepen ze het centrum af, met Wolfgang in de kindervagen. De manier waarop hij nieuwsgierigheden uitte maakte bij Isaak diepe irritaties los. Het feit dat het leven waar hij aan gewend was, nu voor een groot percentage was aangepast aan Wolfgang.

Wat zullen we nou krijgen?

Aan Spot had hij meer. Dat beestje was tenminste lief en zacht, en had geen bolle kwijlerige kop met zo'n irritante lach. Hij at gewoon netjes zijn kattenbrokjes, en liet niet de helft van het bekwijlde eten uit zijn mond over zijn kleren en op tafel en in het bord vallen... en hij vermaakte zich wel in zijn eentje thuis voor minstens twee dagen.

En het was onvermijdelijk dat school weer zou beginnen. Regelmatig op de gang staan, strafregels schrijven, geweld gebruiken, schelden, vechten, belaagd worden... iedereen tegen hem. Of hij, samen met iedereen tegen Pascal... Maar nu leek ook Marie-Jet het zover te krijgen om strafregels te moeten schrijven. Ze moest van juf Lieke 150 keer "Wat zeg je?" schrijven.

## 9.

Diezelfde week werd hij 's avonds uit bed gehaald. Een kennis; ene Martinus had een computer voor het gezin geregeld. De eerste computer die ze ooit hadden. Het was de moeite om hem ervoor wakker te maken. Er leek een wereld voor Isaak open te gaan. Het zou betekenen dat hij ook die zogenaamde race-spelletjes; die hij slechts bij anderen op de Playstation speelde, kon spelen.

De volgende dag schepte hij erover op op school. Het was woensdag, dus hij zou, als school om één uur uit zou zijn, uitgebreid van het apparaat gebruik maken. Martinus had al enkele spelletjes erbij toegevoegd; een Rally-spel, Skunny (zo'n eekhoortje in een Mario-achtige wereld.) Encarta, en een Musicmaker. Waarbij Isaak zijn eigen beats in elkaar flanst. Al klonken de beats vrij monotoon en zouden ze niet echt door een platenkeuring heenkomen. Ook kon hij lang kijken naar de trips die er gecreëerd werden bij de screensavers. Zo'n gangenstelsel, of lijntjes die zich naar elkaar toetrokken. Bij Encarta richtte hij zich voornamelijk op de muziekfragmenten per land. De klassieke muziek uit Rusland, met de vlucht van de hommel, een kwelende Chinees, Indonesische Gamelan-klanken, die snelle Balalaika... Het was wel jammer dat de muziek, dat behoorlijk inspireerde, slechts kort duurde. Elk geluidje, beweging of handeling wat hij met de computer kon verrichten was een hele belevenis. Ook voor Wolfgang was het een behoorlijke ontdekking. Hij werd in zijn kinderstoeltje bij Isaak geplaatst als Isaak weer ging computeren. Hij hield zich nou wel koest en zorgde voor weinig ergernissen bij Isaak. Zo'n computer deed wonderen.

Zijn vader ging een dag minder werken. Op de maandagen

bleef hij thuis om er voor Wolfgang te zijn.

Die maandag was, zonder dat Isaak het wist, het begin van een zeer productieve en aangename week. De lente was begonnen, de dagen werden langer en het werd warmer. Isaak kon concluderen dat hij inmiddels wel gewend was aan het tweede jaar van het nieuwe millennium. Tussen de middag kwam hij thuis, Wolfgang zat in zijn zitje zijn stukjes brood op te peuzelen, Spot werd weer op een behoorlijk zoetige manier behandeld door Isaak; terwijl hij zijn broertje vergat. Zijn vader had het cdtje van dEUS opgezet. Het pompeuze gitaarspel aan het begin van Put the Freaks Up on Front; waarbij de overgaande zang van Barman gas terugnam in het nummer. Het rustige Sister Dew. En dan vooral het nummer One Advice, Space begon; het opspelende en haast wanhopige chaotische gitaar en drumwerk aan het begin, tot de snijdende echoënde synthesizer, in combinatie met de violen een fikse keerzijde maakten; in combinatie met het rustige slagwerk, mompelende bas en de toetsen op de piano... De rauwe, maar toch ontspannen stem van Tom Barman erop volgt, nadat het instrumentale gedeelte wat gas had teruggenomen.

'Dit schijnen Belgen te wezen.' zei zijn vader. Hij haalde de tinnen pan met knakworstjes van het fornuis en zette die op tafel. Het Cdtje ging rustig voort, maar Isaaks aandacht ging naar het bombastische Everybody's Weird en het trippende hallucinante Let's See Who Goes Down First... met een wel heel hoopvol climax; gepaard met het vioolspel.

En toen was het weer tijd om naar school te gaan. Met Juf Lieke liepen ze allen naar het zwembad. Na het zwemmen haalde hij een blikje cola uit de automaat van de zwemvereniging; om te laten zien dat hij ook wel indruk kon maken. Er werd over gefluisterd en geroddeld en even later nam Juf Lieke het blikje in beslag.

'Die mag jij om kwart over drie weer komen ophalen.'  
Om kwart over drie fietste hij een beetje nonchalant en drinkend aan het blikje door de straten van Hippolytushoef; omdat dat stoer stond. Onderweg kwam hij Rennie en Chris tegen; de jongens van een klas lager.  
'Hey Isaak, zit je lekker te zuipen?'  
'Ja...'  
Hij liet een keiharde boer waar behoorlijk hard om gelachen werd. Isaak kreeg weer skills en voelde zich daardoor helemaal geweldig. Dat had hij wel weer eens verdiend. Hij moest weer vertellen over die ene videoband die Ron had gejat bij de rommelmarkt en andere sterke verhaaltjes.  
'En je hebt een computer?' zei Chris.  
'Ja, mogen we die zien?' zei Rennie.  
Zo fietsten ze Hippolytushoef Noord uit. De vogels twinkelierten de lente tegemoet en de helderblauwe lucht, gecombineerd met de dorps stilte en leegte bepaalde de rest van de sfeer. Meer had Isaak niet nodig.  
Hij dronk het laatste slokje uit het blikje en hoopte een scene te maken door het blikje in het wilde weg in een hoek te keilen. Die hoek bestond uit een paar parkeervakken, waarbij het blikje tegen het aluminium van de geparkeerde auto's weerkaatste.  
'Godverdolleme nog an toe!'  
In een van die auto's scheen een seniorenstel te zitten.  
'Raap op! Godverdolleme nog aan toe!'  
En dat ging wel ten koste van het imago die Isaak tot nu toe had opgebouwd. Als een bang geschrokken hondje en met een bonkend hart ruimde hij het blikje op.  
'Je mag blij zijn dat er geen krassen op de auto zitten.' zei de vrouw ernstig.  
Thuis aangekomen bleek de computer bezet te zijn door een vreemd meisje; waarschijnlijk een jaar of drie. Er was visite

van een vrouw dat de collega van zijn moeder bleek te zijn. Deze hele voorstelling deed Isaak territoriaal worden. Wat moest dat vreemde meisje nou achter de computer; nu Rennie en Chris er waren. Bij binnenkomst liet hij overduidelijk merken dat ze niet welkom waren. Ook wanneer de vrouw een zak snoep aan Isaak uitreikte en zei: 'wel delen met je broertje hè?' had Isaak zoiets van: wie ben jij?

Het meisje zat Skunny te spelen en Wolfgang lag in een buggy op de voetenbank. Rennie en Chris richtten zich op hem.

Spot lag op de vensterbank.

'Kom we gaan buiten spelen.' zei Isaak.

Buiten vermaakten ze zich met een voetbal en de zak snoep.

Wanneer die vrouw en haar dochtertje weg gingen, konden ze zich op de computer richten.

De rest van de week bleef hij zijn rituelen bijhouden. Hij tekende strips, las strips, hield zich meer bezig met Spot dan met Wolfgang. Zocht geen vrienden op en die vrijdag was het weer opa en oma dag.

Dit was, nogmaals een week waarbij Isaak de euforie door zijn hart voelde stromen. Ook al gebeurde er vrijwel geen reet.

Dat ene lachpartijtje met Ron wanneer ze het weer over die videoband hadden, die ene gekke bek tijdens de wandeling naar gym, een spelletje op het schoolplein.... maar ook wanneer er weer eens een fikse opstootje ontstond tegen Frank, en Isaak nu eens een keer geen slachtoffer of doelwit hoefde te zijn, maar de dader. Dat soort momentjes moest hij koesteren.

Het weekend was een ware traktatie. De omgeving in de omtrek van Isaaks huis stond onder het motto van de motordagen bij Nubo. De sfeer was perfect en levendig en dat was voor Isaak al heel wat. De ingang van het parkeerterrein was feestelijk ingericht met een opblaasboog, op het parkeerplein, stonden trailers die motoronderdelen etaleerden

en een testbank waar de motoren met het achterwiel aan een snoer werden gebonden, en de rijders eventjes konden posen met een hoop lawaai en uitlaatgassen. Echter sprak Isaaks vader de managers erop aan dat ze de testbank om moesten draaien, omdat de uitlaatgassen naar de weg gericht waren. Dit werd zonder problemen gedaan. Motors kwamen en gingen en Isaak verplaatste zich regelmatig van zijn huiselijke rituelen; bestaand uit de muziek, de computer en het tekenwerk, naar de sfeer buiten. Thuis waren ze vrijwel ook niet alleen, want er waren nog genoeg kennissen die de, inmiddels twee maanden oude Wolfgang wilden bewonderen.

Isaaks vader liet zich bij de kennissen regelmatig uit over het nieuwe liefje van Prins Willem-Alexander. Dochter van een oorlogsmisdadiger... en dat wordt later koningin... en dat terwijl je in Nederland geen functie krijgt op bepaalde beroepen als je een NSB-er in je familie hebt zitten.

Buiten probeerde Isaak zich zoveel mogelijk aan de sfeer van het evenement aan te passen. Brommende motoren reden voorbij, het was warm... Hij besloot de zaak eens van binnen te bekijken en te doen alsof hij geïnteresseerd in motors was. Het rook er naar vers en nieuw rubber en het was er aangenaam druk. Er was een koffiehoeke, waarin hij deed alsof hij, als volwassenen, een bezoek bracht aan een café. Dit alles herhaalde hij elk moment wanneer het hem uitkwam en pendelde hij geregeld van de visites bij hem thuis naar de zaak, naar het parkeerplein, waar vrijwilligers hun motor op de testbank mochten lieten brullen. Isaak probeerde met zoveel mogelijk mensen een praatje aan elkaar te knopen en dat leek hem aardig te lukken.

Toen werden de bezoekers opgeschrikt door een housedeuntje en realiseerden ze zich dat er voor de ingang van Nubo twee motorrijders naast elkaar een dans maakten; ellebogen schuin,

vuisten gebald, met hun voeten van links en rechts op en neer springen. In hun bijzijn stond een motor waaruit Madame Hollywood van Felix da Housecat op het hoogste volume uit een gettoblaster pompte. Vrijwel alle aanwezigen sloten zich aan bij deze merkwaardige onaangekondigde voorstelling. Er werd gelachen, met muntjes gesmeten... en het viel Isaak op dat deze twee heren pikzwarte pupillen hadden. De onderkaken schoven bij het ritme van links naar rechts. Als Isaak wat ouder was, dan had hij wel meer van de achtergrond van deze situatie begrepen.

Toen het nummer was afgelopen, deden ze een buiging, raapten ze de toegeworpen centjes op en waggelden ze naar de motor in hun bijzijn. De ene achter het stuur en de ander achterop. Al slingerend reden ze weg.

Tussen de toeschouwers trof Isaak daar ineens Rennie en Chris. 'Wat waren dat voor mongolen?' zei Rennie.

Isaak moest nog steeds bekomen van de slappe lach. Rennie en Chris gingen met hem mee naar huis om de computer te bewonderen. Vervolgens verplaatsten ze zich naar de Kartcentrum, om daar van de spelmachines gebruik te maken. Aan de bar kon Isaak weer doen alsof hij een cafébezoek onderging. Ze dronken een glas cola, met een snack erbij... en er werd niet gezeurd om hun leeftijd. Daarna gingen ze de hort op per fiets.

Ze fietsten over de schapenweg langs de dijk, terwijl de zon ietsje lager stond aan de horizon; boven de daken en de twee spitse kerktorens van het dorp.

De geur van schapenstront woei hen tegemoet. Ook de gesprekken gingen alle kanten op; wat de zogenaamde Cees Boom allemaal wel niet uit zou halen, die scatvideoband die Ron gegapt had, die twee idioten die voor Nubo stonden te dansen, de meisjes op school, meester van Oerle, Juf Lieke....

Ze fietsten door de bomentunnels, langs het crematorium, en terug naar het dorp. De lucht begon al langzaam te verkleuren. Eenmaal in de van Hengelstraat deden ze een merkwaardige ontdekking. Tien meter van hun vandaan zwalkte er een jonge naakte dame over straat. Isaak voelde zijn oren gloeien, zijn mond droog worden en zijn piemel begon stijf te worden; zoals wel vaker bij het beetje naakt dat hij zag. Ook stonden de ogen van Rennie en Chris groot. De jongedame werd toegeroepen, een bloedspoor trok over haar onderbenen heen.

Ze merkte de jongens op.

'Help me... naar de overkant.'

Waarom hielp verder niemand haar? De jongens zagen loerende koppen achter sommige ramen; soms vanachter een gordijn.

Isaak, Rennie en Chris legden hun fietsen neer op de stoep.

Isaak kon niet invullen wat er in de hoofden van Chris en Rennie omgingen, maar hij was gehypnotiseerd. De ene keer voelde hij angst, de andere keer opwinding, en de andere keer moest hij iemand helpen.

Maar Isaak herkende haar... en zij hem.

'Oh Isaak... Je wilt me wel even naar huis brengen?'

Ze liep daar als een zombie, of alsof ze is getroffen door een zwaar kaliber.

Het was ene Thalyssa; acht jaar ouder dan Isaak. Haar jongere zusje was een vriendin van Marie-Jet, die vroeger met ze samen speelde. Na de scheiding is het zusje met haar vader naar Canada verhuisd, is de moeder gestorven aan een alcoholvergiftiging en is Thalyssa de enige van de familie die in Hippolytushoef achterbleef. Ze viel haast op haar knieën... De drie jongens, pakten haar vast en hielpen haar overeind. Achter hen hoorden ze enkele buurtbewoners roepen. Ze staken de straat over. Chris en Rennie hielden Thalyssa

onder haar schouders paraat; ook al viel het, wat gewicht betreft, niet mee. Isaak had haar bij haar middel vast. Hoe zouden die tietten voelen?

Ze staken de Slingerweg over en even later hielpen ze haar mee haar huis in. Ze legden haar neer op de bank en bliezen uit.

'Alle Jezus!' pufte Rennie.

Thalyssa ging liggen en zocht met haar hand naar een drankfles op de grond. Ze had hem beet, draaide het dopje eraf en nam een paar fikse teugen.

'Willen jullie... De verbanddoos ligt in de lade...'

Ze wees naar de desbetreffende kast.

Ze was vrijwel buiten westen door verschillende substanties.

'Die ouwe... viezerik!' smoorde ze. 'Nooit meer! Maar... godverdomme... hoe moet ik dan anders aan fokking geld komen?'

Rennie en Isaak depten met papier van de aanwezige keukenrol haar kut schoon. Chris stond er een beetje bij te grinniken.

'Ja... dit helpt toch geen reet!' kweelde ze.

Er werd op het raam gebonkt; en geschreeuwd. De gordijnen waren gelukkig dicht.

'...en lach niet zo stom! Kleine schijtbak! Ga naar mijn bureaula. Ja, daar ja!'

Chris deed dat en haalde een forse zwarte dildo tevoorschijn, zonder te weten wat dat ding was; waar het voor gebruikt moest worden of wat er de betekenis van was. Het leek verdacht veel op iets wat op dat moment uitgewassen tussen zijn benen hing.

'Ja stop maar... Jezus Christus!' snauwde ze naar Isaak en Rennie. 'Stop hem erin! Dat stopt het bloeden... en jij...' Ze wees naar Isaak. 'Zoek boven een onderbroek voor me uit. Maakt niet uit wat... ze liggen overal op de vloer.'

'En dit dan?' zei Chris, de dildo vasthoudend.

'Wikkel er verband om heen! De verbandtrommel...'

Het gebonk en geschreeuw voor de ramen.

Uit dezelfde de viste Chris de verbandtrommel tevoorschijn en wikkelde het verband om de dildo heen.

Isaak rende naar boven, vond al snel de slaapkamer... de onderbroeken en andere kledingstukken lagen bezaaid over de vloer. Hij pikte de eerste de beste ertussenuit.

'SNEEEEEEL' hoorde hij haar beneden schreeuwen. 'Ja, hou hem tegen! HOU HEM TEGEN!'

Isaak rende naar beneden en zag dat Chris de met verband bedekte dildo in haar doos had gestoken en tegenhield.

'Doe mijn onderbroek aan!'

Terwijl Rennie haar benen probeerde te sturen, wurmde Isaak de onderbroek eromheen en tilde hem naar boven.

Het raam sloeg te barsten. De jongens lieten het maar zitten, en renden naar de achterdeur. Ze hoorden Thalyssa op de achtergrond schreeuwen en protesteren. Het leek erop alsof de bewoners zich al in het huis begonnen te werken om Thalyssa een hartig lesje te leren.

De jongens renden via de achtertuin naar de achterpoort... naar het steegje en sloegen af naar het steegje richting de straat en zagen daar hoe de hele buurt was veranderd in een soort Razzia. Ze leken daarbij de drie jongens te negeren; ook de fietsen lagen nog op dezelfde plek. Ook bij Cees Boom drongen de buurtbewoners de loods binnen om verhaal te halen.

Verontwaardigd begonnen Isaak, Chris en Rennie maar te fietsen.

Wanneer ze de straat uit reden begonnen ze te proesten.

Inmiddels werden de roze kleuren in de lucht zwaarder. Op het kerkplein bleven ze eventjes hangen met enkele meisjes uit de klas van Chris en Rennie.

'Dat meen je niet?'

'Typisch jullie geintjes weer...'

'Nee hoor, ga maar kijken!' grinnikte Chris, die maar niet bijkwam van de situatie waarin ze verkeerden.

Een politiewagen en een ambulance snelden voorbij. De banden piepten in de scherpe bocht.

De zekere Cees Boom werd afgevoerd naar een inrichting en de politie moest een hele groeprellende buurtbewoners onder dwang zien te houden.

Een meisje, waarbij Isaak het vermoeden had dat het Thalyssa was, overleed aan inwendige bloedingen.

Het stond de volgende ochtend in de plaatselijke courant.

## 10.

De zaterdag daarop leek een schitterende dag te worden. De zon scheen, Isaak ging met zijn moeder mee boodschappen doen; die avond zou hij pannenkoeken bakken. Daarna hielp hij zijn moeder mee in de tuin. En toen kwam zijn vader thuis.

Waarvan? Dat wisten ze niet, maar hij was laaiend.

De stoom kwam figuurlijk uit zijn oren.

'ISAAK!! GODVERDOMME! NAAR JE KAMER!!!'

'Wat is er wat is er wat is er wat is er?'

Dat werd al snel duidelijk. Helemaal verslagen zat hij op bed.

Naast hem lag Spot en die bood hem enig troost. Dit was een gigantische barst in wat hij tot nu toe had opgebouwd. Het vorige weekend, de ritjes naar Schagen, de Krokusvakantie, oud en nieuw, dat hij met Marie-Jet fikkie stookte... Sinds september 2000 was het hem gelukt om geen straf te krijgen thuis. Maar nu was alles weer voor niks geweest. De missie om als een volwaardig persoon niet als een klein kind naar zijn kamer gestuurd te worden, was weer eens mislukt.

Zijn vader was ervan te weten gekomen. Twee dagen eerder had hij samen met Rennie en Chris vandalisme gepleegd.

Natuurlijk is het een kwestie van tijd dat zoiets zich als een olievlek in het dorp verspreidt.

Daar zat hij, vol spanning te wachten. Elke keer als hij beneden hoorde dat een van zijn ouders passeerden, hoopte hij dat er eindelijk eens iemand naar boven kwam.

Maar dat betekent dus ook dat hij niet de enige is die nu straf heeft. Maar dan nog krijgen Rennie en Chris niet om de haverklap straf op school. Dit was gewoon niet eerlijk.

Hij aaide Spot in zijn grijze vacht. Dit beestje spinde sierlijk. Eindelijk, daar kwam zijn moeder naar boven gelopen.